

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť L. K., R., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoE 3/2010 a jeho uznesením z 3. februára 2010, ako aj postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 47/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2010 doručená sťažnosť L. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoE 3/2010 a jeho uznesením z 3. februára 2010, ako aj postupom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 47/2007.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného vo veci exekúcie oprávneného C., a. s., B., o vymoženie pohľadávky 51,12 € s príslušenstvom vedenej okresným súdom pod sp. zn. 14 Er 47/2007. Okresný súd v predmetnej veci 16. novembra 2009 uznesením č. k. 14 Er 47/2007-63 zamietol návrh sťažovateľa z 11. marca 2009 na „*zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) a g) a ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov*“. Sťažovateľ tvrdil, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo a napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. O odvolaní sťažovateľa z 30. novembra 2009 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE 3/2010 z 3. februára 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil („*Keďže Krajský súd... nezistil dôvody svedčiace pre iný záver, ako v uznesení vyslovil okresný súd, napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne.*“).

3. Sťažovateľ tvrdil, že v predmetnej exekučnej veci konajúce všeobecné súdy svojím postupom a rozhodnutiami porušili ním označené základné práva zaručené ústavou a právo zaručené dohovorom (body 2 a 4).

4. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„- *Základné právo sťažovateľa na spravodlivou súdnu ochranu, právo na zákonnú sudcu, právo na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a základné právo aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a Protokolov na tento Dohovor nadväzujúcich Dohovoru..., postupom a rozhodnutím Krajský súd... č. k. 12 CoE/3/2010-97 porušené bolo.*

- *Uznesenie Krajský súd... č. k. 12 CoE/3/2010-97 zo dňa 03. 02. 2010 sa zrušuje.*

- *Základné právo sťažovateľa na spravodlivou súdnu ochranu, právo na zákonnú sudcu, právo na spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a základné právo aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a Protokolov na tento Dohovor nadväzujúcich Dohovoru..., postupom Okresného súdu vo veci č. k. 14 Er 47/2007 porušené bolo.*

- *Okresnému súdu... vo veci č. k. 14 Er 47/2007 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov ústavne komfortným spôsobom.*

- *Krajský súd... a Okresný súd... sú povinný uhradiť spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.*

- *L. K.... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,- EUR, ktorú Krajský súd... a Okresný súd... sú povinný uhradiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“*

5. Súčasne žiadal o vydanie predbežného opatrenia (aby ústavný súd „odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia krajského súdu...“ a okresnému súdu „uložil, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia krajského súdu...“). Taktiež požiadal „o ustanovenie právneho zástupcu – advokáta“ na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

6. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil písomnosti, z ktorých pre posúdenie predmetu veci (t. j. porušenie v sťažnosti uvedených základných práv a práv postupom a rozhodnutiami v jeho exekučnej veci konajúcim súdom) majú relevantný význam:

1. odvolanie sťažovateľa a návrh na zastavenie exekúcie k uzneseniu sp. zn. 14 Er 47/2007 z 11. apríla 2009,

2. uznesenie okresného súdu č. k. 14 Er 47/2007-63 zo 16. novembra 2009,

3. odvolanie sťažovateľa z 30. novembra 2009,

4. uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 CoE 3/2010.

6.1 Sťažovateľ podaním z 11. marca 2009 (na písomnosti predloženej ústavnému súdu je perom preškrtnutý mesiac 3. a novo napísaný mesiac 4., pozn.) označeným ako „... *Odvolanie... Návrh na zastavenie exekúcie*“ adresovaným okresnému súdu k sp. zn. 14 Er 47/2007 podal ako povinný odvolanie „*proti výroku uznesenia okresného súdu... zo dňa 19. 03. 2009...*“, ktorým bol udelený súhlas na zmenu súdneho exekútora a ktorým bol nový exekútor súčasne poverený „*vykonaním exekúcie na základe vykonateľného platobného rozkazu okresného súdu... č. k. 1 Rob 1440/97-7 zo dňa 06. 10. 1997 oprávneného... proti povinnému... na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 51,12 eura so 17,5 % úrokom z omeškania...*“. Ako odvolacie dôvody sťažovateľ uviedol: „... *v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo... rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.*“ Sťažovateľ navrhol, aby „*súd... napadnuté uznesenie... v celom rozsahu zrušil a na základe § 221 ods. 2 O. s. p. a na základe § 57 ods. 1 písmeno f) a písmeno g) a ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. ... (zhodne s § 268 ods. 1 písmeno d) a písmeno e) O. s. p. exekúciu zastavil.*“.

6.2 Okresný súd uznesením č. k. 14 Er 47/2007-63 zo 16. novembra 2009 „*návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 11. 03. 2009*“ zamietol. V úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia okresný súd najprv uviedol zásadné časti návrhu sťažovateľa, potom sa zaoberal podstatnými skutkovými okolnosťami danej veci, z ktorých vyvodil svoj právny záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa. V tejto súvislosti uviedol:

„*Písomným podaním zo dňa 11. 03. 2009 podal povinný odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu... zo dňa 19. 03. 2009 a zároveň navrhol zastavenie exekúcie... Uviedol, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že koncom marca 2009 sa dozvedel, že jeho bežný účet... je zablokovaný. Banka mu oznámila, že účet je blokovaný na základe exekučného príkazu... súdneho exekútora... Predmetom konania 14 Er 47/2007 Okresného súdu... je exekučné konanie na základe exekučného titulu 1 Rob 1440/97-7 zo dňa 06. 10. 1997. Na základe návrhu toho istého oprávneného a na základe toho istého exekučného titulu na Okresnom súde... č. k. E 544/00 bolo začaté konanie o výkon*

rozhodnutia podľa § 251 až 351 O. s. p. Oprávnený v 6-mesačnej lehote od účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. neoznámil súdu podanie návrhu na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. ..., v začatom konaní riadne nepokračuje, súd preto uznesením č. k. E 544/00-27 zo dňa 06. 06. 2006 výkon rozhodnutia zastavil... Tým bol výkon rozhodnutia právoplatne skončený. Z uvedeného dôvodu podanie oprávneného zo dňa 19. 01. 2007 označené ako návrh na vykonanie exekúcie je podľa obsahu návrhom na obnovu exekučného konania, čo zákon vylučuje. Nie je možné navrátenie do stavu, akoby ešte nebol podaný návrh na súdny výkon rozhodnutia. Na základe toho po vydaní rozhodnutia 1 Rob 1440/97-7 zaniklo právo ním priznané. Nesprávny úradný postup oprávneného vidí povinný tiež v tom, že oprávnený v návrhu označil bydlisko povinného nesprávne... Oprávnený vo svojom návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 19. 01. 2007 zamlčal, že už raz podal návrh na súdny výkon rozhodnutia, ktorý bol právoplatne skončený. Nesprávny úradný postup súdneho exekútora podľa názoru povinného spočíva v tom, že súdny exekútor... nepostupoval podľa § 40 ods. 1 EP, keď oprávneného nevyzval, aby návrh predložil v potrebnom počte rovnopisov..., nepostupoval podľa § 47 ods. 1, 2 EP, lebo vydal exekučný príkaz bez toho, že by upovedomenie o začatí exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie povinnému účinne doručil. Tým oprávnenému odňal právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom, a aby mohol vzniesť námietky podľa § 50 EP...

Exekučný súd z pripojeného spisu Okresného súdu... sp. zn. E 544/00 zistil, že uznesením č. k. E 544/00-11 zo dňa 23. 06. 2000 bol na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu Okresného súdu... sp. zn. 1 Rob 1440/97 zo dňa 06. 10. 1997 nariadený súdny výkon rozhodnutia predajom hnutelných vecí na uspokojenie pohľadávky oprávneného vo výške 1 540,- Sk so 17,5 % úrokom..., trov predchádzajúceho konania... a trov výkonu rozhodnutia...

Uznesením č. k. E 544/00-27 zo dňa 06. 06. 2006, právoplatným dňa 08. 06. 2006, bolo konanie o výkon rozhodnutia zastavené podľa § 372m ods. 1, 2, 3 O. s. p. z dôvodu, že oprávnený v 6-mesačnej lehote od účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. neoznámil súdu podanie návrhu na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.

K zastaveniu konania o výkon rozhodnutia sp. zn. E 544/00 došlo z procesných dôvodov v súvislosti so zmenou Občianskeho súdneho poriadku. Nakoľko oprávnený v lehote 6 mesiacov od účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. ... neoznámil súdu podanie

návrhu na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... súd v zmysle § 372m O. s. p. konanie zastavil. V tomto prípade sa nejedná o prekážku veci právoplatne rozhodnutej (res iudicata), ani o obnovu exekučného konania, ako povinný uvádza v návrhu. Bolo totiž na vôli oprávneného, či bude pokračovať v konaní o výkon rozhodnutia, a teda do 01. 03. 2006 oznámi súdu podanie návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora, alebo po právoplatnom zastavení súdneho výkonu rozhodnutia podá osobitný návrh na vykonanie exekúcie zvolenému súdnemu exekútorovi.

Z obsahu exekučného spisu pôvodného súdneho exekútora... sp. zn. EX 120/07 bolo zistené, že súdny exekútor vydal dňa 15. 02. 2007 upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré však doposiaľ nebolo povinnému doručené do vlastných rúk. Upovedomenie bolo doručované povinnému... Súdnemu exekútorovi sa však vrátila zásielka... Keďže upovedomenie o začatí exekúcie doposiaľ povinnému nebolo doručené, nezačala mu ani plynúť lehota na podanie námietok proti exekúcii podľa § 50 ods. 1 EP a proti trovám exekúcie podľa § 201 ods. 2 EP...

Súd si od súdneho exekútora vyžiadal príkazy na začatie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu v banke, ktoré súdny exekútor vydal dňa 09. 03. 2009, a ktoré sa nenachádzali v exekučnom spise. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že súdny exekútor vydal dňa 09. 03. 2009 príkazy na začatie exekúcie, ktoré adresoval... Z ustanovenia § 95 EP vyplýva, že súdny exekútor prikáže banke, ktorá vedie účet povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu v banke zablokovala sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného a upovedomí o začatí exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu v banke oprávneného a povinného. Vydanie príkazu na začatie exekúcie sa teda neviaže na doručenie upovedomenia o začatí exekúcie. Príkaz na začatie exekúcie sa doručuje len banke, nie je potrebné ho doručovať oprávnenému a povinnému. Dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, stráca povinný právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstvo. Následne vydá súdny exekútor exekučný príkaz... Exekučný príkaz sa doručuje oprávnenému, povinnému a banke. Banka je povinná po doručení exekučného príkazu vyplatiť pohľadávku a jej príslušenstvo oprávnenému, ak sa oprávnený s exekútorom písomne nedohodol inak.

Exekučný príkaz v tejto exekučnej veci zo strany súdneho exekútora doposiaľ vydaný nebol.

Pokiaľ povinný uvádza, že súdny exekútor nepostupoval v zmysle § 40 EP, keď oprávneného nevyzval na predloženie návrhu na vykonanie exekúcie v potrebnom počte rovnopisov... súd poznamenáva, že žiadne ustanovenie Exekučného poriadku takúto povinnosť oprávnenému ani súdnemu exekútorovi neukladá...

Exekučný spis súdneho exekútora... sp. zn. EX 120/2007 je doposiaľ pripojený k súdnemu spisu. Príkazy na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke sa síce v exekučnom spise nenachádzali, tieto však na žiadosť súdu pôvodný súdny exekútor... doložil. Skutočnosť, že sa predmetné príkazy, hoci boli vydané, v exekučnom spise nenachádzali, nerobí exekúciu neprípustnou...“

6.3 Sťažovateľ napadol prvostupňové rozhodnutie odvolaním z 30. novembra 2009:

„... proti výroku Uznesenia Okresného súdu... č. k. 14 Er 47/2007-63 zo dňa 16. 11. 2009..., ktorým súd Návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 11. 03. 2009 zamietol... ako aj proti dôvodom rozhodnutia.“, v ktorom uviedol tieto okruhy odvolacích dôvodov:

„... v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. ... v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo... účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom... súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil... konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci... súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci... rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci...“

Po prezentovaní svojich právnych názorov k jednotlivým okruhom odvolacích dôvodov sťažovateľ uviedol:

„Na základe uvedených skutočností, nie sú splnené podmienky konania a v konaní došlo k vadám, ktoré dodatočne nie je možné odstrániť, preto: Navrhujem, aby na základe § 268 ods. 1 ods. 1 písmeno d) a písmeno e) O. s. p. a na základe § 57 ods. 1 písmeno f) a písmeno g) Exekučného poriadku, súd exekúciu zastavil.“

6.4 O sťažovateľovom odvolaní (6.3) krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 12 CoE 3/2010 z 3. februára 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. (Podľa odseku 2 každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.) Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých

nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 47/2007 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoE 3/2010 a jeho uznesením z 3. februára 2010 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (bod 1).

II.A

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 47/2007 (teda aj jeho uznesenie z 11. apríla 2009). Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 12 CoE 3/2010 z 3. februára 2010. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

12. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 CoE 3/2010 z 3. februára 2010, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho uznesením, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho následného nesprávneho posúdenia (krajskému súdu najmä vytýkal,

že sa „*náležite nevysporiadal s podstatnými námietkami z Návrhu na zastavenie exekúcie v spojení s podaným odvolaním*“). Podľa názoru sťažovateľa krajský súd svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo nezdôvodnil. Z uvedených dôvodov sťažovateľ tvrdil, že „*rozhodnutie súdu je arbitrárne*“.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba

posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 12 CoE 3/2010 z 3. februára 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

15. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd v podstatnom uviedol:

„Krajský súd... uznesenie okresného súdu... ako vecne správne potvrdil.

Zastaviť exekúciu je možné len z dôvodov, ktoré sú výslovne uvedené v zákone v ustanovení § 57 Exekučného poriadku, pričom súd skúma existenciu uvedených zákonných dôvod buď na návrh alebo bez návrhu.

V danom prípade exekúcia je vedená v súlade so zákonom na podklade platobného rozkazu Okresného súdu... č. k. 1 Rob 1440/1997-7 zo dňa 06. 10. 1997, ktorý je exekučným titulom... Z obsahu spisu vyplýva, že na podklade uvedeného rozhodnutia bolo vedené konanie pod sp. zn. E 544/00 o výkon rozhodnutia, ktoré okresný súd uznesením zo dňa 06. 06. 2006 zastavil... z procesných dôvodov, nakoľko oprávnený do 6 mesiacov od účinnosti zák. č. 341/2005 Z. z. ... nepodal návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.

Pokiaľ navrhovateľ... dôvodil, že... exekučné konanie sa začalo na podklade rovnakého exekučného titulu ako konanie o výkon rozhodnutia, ktoré bolo zastavené uznesením súdu zo dňa 06. 06. 2006, daná námietka nie je dôvodná. Krajský súd nepovažoval za opodstatnené ani ďalšie výhrady povinného, najmä že oprávnený nepredložil návrh na vykonanie exekúcie v potrebnom počte rovnopisov a exekučný súd vydal príkaz na začatie exekúcie, hoci povinnému nebolo účinne doručené upovedomenie o začatí exekúcie spolu s návrhom.

Povinným namietané okolnosti v odvolaní nespochybnili správnosť záverov okresného súdu... S právnym posúdením veci okresným súdom sa stotožnil v celom rozsahu. Je nesporné, že k zastaveniu konania o výkon rozhodnutia došlo v dôsledku zmeny právnej úpravy, ktorá prostredníctvom ustanovenia § 372m O. s. p. určila oprávnenému. v konaní

o výkon rozhodnutia, aby v lehote do 6 mesiacov od účinnosti zmeny Občianskeho súdneho poriadku, podal návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku a v rovnakej lehote danú skutočnosť oznámil exekučnému súdu. Pokiaľ v zákonom predpokladanej lehote uvedené podmienky oprávnený nesplnil, dôsledkom bolo zastavenie konania o výkon rozhodnutia. Z nesplnenia tejto okolnosti nemožno dôvodiť záver, že sa jedná o prekážku rozhodnutej veci, ktorá by oprávnenému, bránila, aby aj po uplynutí zákonom stanovenej lehoty podal iný osobitný návrh na vykonanie exekúcie zvolenému súdnemu exekútorovi... Možno teda akceptovať záver, že bolo len na vôli oprávneného, aby po zastavení konania o výkon rozhodnutia len z procesných dôvodov, znovu podal osobitný návrh na vykonanie exekúcie zvolenému súdnemu exekútorovi... Pokiaľ upovedomenie súdneho exekútora o začatí exekúcie zo dňa 15. 02. 2007 nebolo účinne doručené do vlastných rúk povinnému, daná okolnosť nevylučuje, aby súdny exekútor vydal príkazy na začatie exekúcie podľa § 95 ods. 1 Exekučného poriadku. Vydanie príkazu na začatie exekúcie Exekučný poriadok nepodmieňuje doručením upovedomenia o začatí exekúcie... Právo povinného namietať vykonanie exekúcie v zákonnej lehote podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku zostalo zachované. Postup podľa § 96 ods. 1 Exekučného poriadku bude dôvodný až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie povinnému... Keďže krajský súd ani v ostatných povinným namietaných skutočnostiach nezistil dôvody, svedčiace pre iný záver, ako v uznesení vyslovil okresný súd, napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne...“

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné

aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 CoE 3/2010 z 3. februára 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne

konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

**K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2
ústavy okresným súdom a krajským súdom**

20. Okresný súd mal podľa názoru sťažovateľa porušiť právo na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), lebo „... *Odvolanie proti Uzneseniu vyššieho súdneho úradníka... zo dňa 30. 11. 2009... smerovalo proti uzneseniu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa. Zamietnutie Návrhu na zastavenie exekúcie nie je zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Podaním odvolania Uznesenie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu... došlo ku jeho zrušeniu zo zákona (§ 374 ods. 4 veta posledná O. s. p.) a vo veci má rozhodnúť sudca Okresného súdu..., nebol dôvod na predloženie veci odvolaciemu súdu.*“.

Krajskému súdu vo vzťahu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy („*aby sa vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom*“) sťažovateľ ďalej ešte vytýka, že „*vo veci bolo nutné nariadiť pojednávanie...*“, že mu „*bolo odopreté právo, aby sa mohol oboznámiť s obsahom exekučného spisu Ex 120/2007...*“, že mu „*ani súdy, ani exekútorský úrad nedoručil žiadny návrh podania, alebo vyjadrenie oprávneného... súd vykonal dokazovanie bez nariadenia pojednávania aj s listinnými dôkazmi z exekučného spisu...*“.

21. Ústavný súd konštatuje v zásade totožnosť sťažovateľovej argumentácie (odôvodnenia) obsiahnutej v jeho odvolaní z 30. novembra 2009 a v ústavnej sťažnosti z 21. apríla 2010. Sťažovateľ v oboch týchto podaniach vykonal pomerne rozsiahlu citáciu na posúdenie veci sa vzťahujúcich/nevzťahujúcich právnych noriem (ustanovení ústavy, Občianskeho zákonníka, Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku, zákona o zbierke zákonov Slovenskej republiky) a súčasne vykonal svoj vlastný výklad

(interpretáciu) týchto právnych noriem spolu s návrhom pre súdy, ako ich v jeho exekučnej veci bolo potrebné (podľa jeho právneho názoru) aplikovať.

22. Aj keď na sťažovateľove námietky reagoval krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 15), ústavný súd považuje za potrebné ešte (vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uvedeným v tejto časti jeho sťažnosti) citovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré vo veci konajúce súdy aplikovali pri určovaní svojho procesného postupu a ktoré (ktorých obsah) dávajú jednoznačnú odpoveď na tú časť sťažovateľových námietok, ktorá vyplývala z jeho vlastnej interpretácie týchto právnych noriem:

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 214 OSP

(1) Na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

(2) V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 219 OSP

(1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne iba o základe prejednáwanej veci, odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť len o jeho základe.

Podľa § 374 ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote

oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

23. Vychádzajúc z uvedeného (body 20 až 22) ústavný súd konštatuje absenciu vzájomnej príčinnej súvislosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy.

24. Ústavný súd opätovne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky (pozri tiež body 13 a 14). Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

25. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Skutkové a právne závery vyplývajúce z uznesenia krajského súdu sa javia ako úplné a presvedčivé. V žiadnom prípade ich nemožno označiť za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Nezodpovedá skutočnosti, že by krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil iba s poukazom na správne zistenia okresného súdu. Práve naopak, krajský súd podáva vlastné dôvody týkajúce sa zistených skutočností a ich právneho posúdenia.

26. Z obsahu aj tejto časti sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, resp. aj okresného súdu prezentovaným v odôvodnení ich rozhodnutí. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným

(I. ÚS 188/06). Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie označených práv, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Ústavný súd z týchto dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

27. Sťažovateľ namietal aj porušenie „základného práva na... súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1... dohovoru... postupom a rozhodnutím krajského súdu č. k. 11 CoE/3/2010-97...“, ako aj „... postupom okresného súdu vo veci č. k. 14 Er 47/2007“.

28. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností ústavný súd konštatuje tento chronologický priebeh konania všeobecných súdov o sťažovateľovom návrhu na zastavenie exekúcie:

- 11. apríl 2009 – podanie sťažovateľa označené ako „... Návrh na zastavenie exekúcie“ (bod 6.1),
- 11. jún 2009 – uznesenie okresného súdu zo 16. novembra 2009 o zamietnutí návrhu (bod 6.2),
- 30. november 2009 – podanie sťažovateľa označené ako „Odvolanie“ (bod 6.3),
- 1. december 2009 – výzva okresného súdu splnomocnencovi sťažovateľa (Ing. L. S., P., Č.) na predloženie rovnopisu odvolania,
- 3. február 2010 – uznesenie krajského súdu z 3. februára 2010 (bod 6.4),
- 22. február 2010 – doručené uznesenie krajského súdu splnomocnencovi sťažovateľa – nadobudnutie právoplatnosti uznesenia okresného súdu zo 16. novembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu z 3. februára 2010 (body 6.2 a 6.4).

29. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 26. apríla 2010 a namietané ostatné uznesenie vo veci konajúcich všeobecných súdov (body 6.2 a 6.4) bolo strane povinného doručené 22. februára 2010.

30. Ústavný súd poznamenáva, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch. V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

31. S ohľadom na tieto skutočnosti (bod 29 a 30) neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecných súdov mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa (I. ÚS 969/05). Z opísaného priebehu konania možno uzatvoriť, že konanie o návrhu na zastavenie exekúcie (z 11. apríla 2009) do nadobudnutia právoplatnosti (22. februára 2010) uznesenia okresného súdu v spojení s uznesením odvolacieho súdu trvalo 10 mesiacov, čo je dĺžka konania primeraná tomuto druhu konania pred všeobecnými súdmi. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že dvojinštantné konanie menovaných všeobecných súdov v predmetnej sťažovateľovej veci netrvalo tak dlho a nevyznačovalo sa prieťahmi, ktoré by bolo možno kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Nad rámec uvedeného považuje ústavný súd za dôvodné uviesť, že podľa jeho konštantnej judikatúry účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (m. m. I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý, čo sa týka oblasti občianskeho súdneho konania, vyjadruje

predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predĺžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (napr. PL. ÚS 25/01). Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (pozri bod 29).

33. Ďalším dôvodom odmietnutia sťažovateľovej sťažnosti (z dôvodu neprípustnosti) bolo nevyužitie možnosti (sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť a ani nepredložil žiadnu písomnosť preukazujúcu opak) domáhať sa nápravy podaním sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi všeobecného (okresného a krajského) súdu podľa príslušných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa zákona o súdoch považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy v zmysle stabilnej judikatúry, ktorý je potrebný uplatniť (využiť) ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

34. Po odmietnutí sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2010